Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Anden Aargang.

Fra den 1ste October 1852.

„HERREN har grundfæstet Zion, paa det de Elendige af hans Folk skulle have Tilflugt i den."
Es. 14. 32.

Kjøbenhavn.

Udgivet af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.

1853.

Indhold af 1ste Aargang.

Indhold af 2den Aargang.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 1. Den 1. October 1852. Priis: 6 ß pr. Expl.

General-Conferenze den 12te August 1852.

(Fortsat fra Pag. 190).

Da Conferenzen atter var samlet Kl. 2, og var aabnet med Sang og Bøn, ønskede Præsidenten, at de Brødre, som endnu ikke havde afgiven nogen Missions Beretning, afgave samme,

Eldste, Winberg og Capson talte efter denne Opfordring hver for sig om deres Mission i Sverrig. Begge nærede de bedste Forhaabninger om, at et stort Værk med Tiden vilde blive udført i Sverrig; thi de havde fundet Folket velsignet, da de gjerne troede deres Vidnesbyrd og hellere vilde tjene Gud end Mennesker. Ved deres Afreise havde man bedet dem snart at komme igjen. Paa Grund af Geistlighedens store Modstand og Lovenes pietistiske Strenghed vare dog kun Enkelte blevne døbte dersteds.

Derefter aflagde Brødrene K. H. Bruhn, O. C. Nielsen og H. C. Hansen Beretning om deres Missioner; den Første havde meest arbeidet i S. V. Sjælland, hvor han havde fundet sig velsignet; den Anden meest paa Lolland ogsaa lidt paa Langeland. Paa Lolland vare mange blevne døbte, og han haabede, at mange fremdeles vilde blive kaldede saavel der som paa Langeland. I Helsingøer, hvor Hansen havde staaet som Forstander for den lille Green dersteds, havde Evangeliet ikke kunnet have nogen Fremgang paa Grund af Folkets Vantro paa Guds Godhed og de forunderlige Ting, han lader skee i de sidste Dage, uagtet han havde vidnet med Flid for Store og Smaae, men alt forgjeves. Som Verdensmenneske havde han før været godt lidt der, men nu han havde annammet Evangeliet, blev han forhadt og forfulgt; hvilket er to for de Hellige eiendommelige Ting.

Da saaledes disse Beretninger vare hørte, reiste Præsidenten sig og undskyldte ei at kunne tilstede Flere at tale, skjøndt han vel vidste mange ønskede saa; men paa Grund af den korte Tid og mange vigtige Sager, som vare at afhandle, saae han sig nødt til at skride frem med Forhandlingerne. Han talte derpaa om den store Glæde og Fred, Gud skjænkede sine Tjenere, modsat den Trængsel og Forfølgelse disse maatte lide af Verden; ønskede, at Herren vilde høre de Helliges forenede Bønner, at Aanden maatte vidne om hvo, der var værdig til at udsaae Hveden; thi, sagde han, der ere mange Uværdige, som gjerne ville udgaae med Evangeliet; men den Hellig Aand tilsteder ikke at der lægges Hænder paa saadanne, at ikke Præstedømmet skulle blive saadanne, der ville opløfte sig i forfængelig Stolthed, til en Forbandelse istedetfor til en Velsignelse. For nu at gjøre sin Tale end mere forstaaelig lærte han en Lignelse: at det, at give Uværdige Præstedømmet, var ligesom at give et Barn en Gaffel, eller en Barbeerkniv, som det

kun vilde skade sig selv med. Han foreslog derpaa, at H. C. Hansen ordineres til Ældste og arbeider under J. Svensen; at Ældste Bohn og A. Aagreen arbeide under sammes Bestyrelse. Eenstemmig vedtaget.

At Slesvig, Fyen og Langeland fremdeles regnes under Frederik's Conferenze. Eenstemmig vedtaget.

At Ældste W. Andersen, J. Hansen og J. Jørgensen arbeide samme Sted. Eenstemmig vedtaget.

Præsidenten paalagde derpaa de præsiderende Ældste følgende Pligter: At de paasee, at man fuldstændig og nøiagtig optegner deres fulde Navne, som understøtte det perpetuelle Fond, saa at de, om det skulle forlanges, engang i Zion kunne aflægge ordret Regnskab desangaaende.

At de hos den kjøbenhavnske Greens Secretair erholde et Schema til Kirkeprotocollens Indretning, og da paasee, at alle Protocollerne i de forskjellige Grene indrettes derefter, at der kunde holdes en nøiagtig Control og Orden paa Alt.

Tillige paamindede han de Brødre, som havde lidt Forfølgelse og Forurettelse, at de snarest muligt indgave en fuldstændig, forstaaelig og sandfærdig Rapport om Samme til Committeen for de Helliges Andragende til Rigsdagen. Paamindede Søskendene at erindre deres Løvte ved sidste Conferenze at vedligeholde det perpetuelle Emigrations Fond og ikke forglemme det; thi Herren glemmer ikke os; men paaminder os om vore Pligter, hvorfor vi burde være taknemlige. Vel er der ikke paalagt Nogen en bestemt Sum at udrede, sagde han; men Enhver give efter sit Hjertes Attraa, hvad han formaaer; thi om Herren forlanger Tiende af sine Børn, da er han ei tilfreds med halte Heste eller topattede Køer eller med dens Penge, som giver modvilligen eller med den, som giver Anviisning paa tilgodehavende Penge hos Fattige eller Enker, og derfor var det vel, om vore Hjerter vare saa store som en Oxes og ikke som en Myggs.

Forsamlingen hævedes til næste Dag Kl. 10.

Søndag den 15de August.

Da Conferenzen denne Dag var samlet, og en Psalme var affjungen nedknælede Præsidenten med Forsamlingen og aabnede med Bøn. En Psalme affjunges atter, hvorpaa Præsidenten talte nogle faae hjertelige Ord til Formaning og Belærelse, og skred derefter til Forhandlingerne, idet han gjorde følgende Forslag:

At Ældste Winberg og Capson reiser tilbage til Sverrig. Eenstemmig vedtaget.

At Præst O. Olsen ordineres til Ældste og gaaer til Norge. Eenstemmig vedtaget.

Præsidenten talte derpaa om Kirkens Præsidentskab i Zion og Sammes Virken, som en Indledning til følgende Forslag:

At Conferenzen fremdeles anerkjender og opholder Brigham Young, som Præsident, Prophet, Seer, Aabenbarer og Veileder i Israel, tilligemed H. C. Kimball og W. Richards, som hans Raadgivere og Apostle af Jesum Christum. Eenstemmig vedtaget.

At Conf. anerkjender og opholder de tolv Apostle i deres Kald, nemlig; Orson Hyde, Præsident, P. P. Pratt, Orson Pratt, Wilford Woodruff, John Taylor, Georg A. Smith, Amasa Lyman, Esra T. Benson, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards. Eenstemmig vedtaget.

Ligeledes Præsidentskabet over de tre og tredive Qvorum af Halvfjerdsindstyve, nemlig Joseph Young, Levi Hancock, Henry Herriman, Zera Pulsepher, A. P. Rockwood, J. M. Grant og Benjamin Clapp. Eenstemmig vedtaget.

Ældste Jensen reiste sig nu, erindrede Sødskendene om deres Pagt sidste Conferenze, at opholde Ældste Forsgren som

Præsident over de skandinaviske Hellige, og talte om Sammes Virken siden den Tid, hvorpaa han efter en kort Pause, hvori han gav Enhver Leilighed at tale, som ikke fremtidig ønskede at opholde ham som Præsident, foreslog at fornye Pagten: at understøtte og nedbede Guds Velsignelse over Ældste Forsgren, som Præsident over Skandinaviens Hellige, indtil hans Afreise, og da Ældste Willard Snow i hans Sted. Eenstemmig vedtaget.

Præsidenten takkede Conferenzen for dens Tillid og Velvillie og lovede, saavidt Gud vilde give ham Naade, at udøve Alt, hvad Gud vilde betroe ham at udføre til de Helliges Bedste; gjorde derpaa følgende Forslag:

At anerkjende og opholde P. O. Hansen og H. P. Jensen, som hans Raadgivere. Eenstemmig vedtaget.

Han talte derpaa om Nødvendigheden af at have en Medhjælper paa Contoret og foreslog, at F. J. Hahn ordineres til Præst og arbeider under Br. Hansen og lærer af ham og Br. Snow angaaende Contorets Anliggender jo før jo heller, saa at Br. Hansen kan overdrage en Deel af Byrden til ham, alt under Ældste Snows Bestyrelse. Eenstemmigt vedtaget.

Forslag: At Menighederne paa Sjælland benævnes: Kjøbenhavns Conferenze, og Ældste P. O. Hansen bliver Sammes Præsident. Eenstemmigt vedtaget.

Præsidenten. Vi have nu indrettet syv Conferenzer og beskikket hver en Præsident; men da disse ere unge, saa ønsker jeg at sætte en Pastor over dem, at være ligesom en god Gartner til at beskjære Træerne, at de ikke skal løbe for høit i Veiret, men holdes lige høie og blive stærke fra Roden opad, og jeg foreslaaer at Ældste H. P. Jensen bliver denne Pastor. Eenstemmig vedtaget.

Han opfordrede derpaa Brødrene til at udtale deres Mening angaaende den kjøbenhavnske Greens Forstander, Ældste J. P. Lorentzen, og efter en Pause foreslog han at opholde ham fremdeles som Forstander over ovennævnte Green. Eenstemmig vedtaget.

Forslag: At N. L. Christensen ordineres til Præst og at fungere som Biskop for de Fattige under Forstander Lorentzen. Eenstemmig vedtaget.

Ligeledes blev foreslaaet og vedtaget, at Præst H. Andersen indtil videre vedbliver at arbeide i den kjøbenhavnske Green, — at Ældste Hansen vedbliver at virke i sit Kald som Forstander over den christianshavnske Green.

Begge Forstandere takkede nu hver for sig Conferenzen og udnævnte flere Brødre til de mindre Embeder i deres Menigheder.

Forslag: At Ældste Sørensen vedbliver sin Mission paa N. V. Sjælland, — Ældste K. H. Bruhn paa S. V. Sjælland, — Ældste H. F. Petersen paa V. Sjælland med Ældste O. C. Nielsen, der dog kun forbliver der indtil videre, — at Ældste F. Dorius arbeider paa Christianshavn, indtil Leilighed gives ham at komme til Island. Herpaa foretoges nogle Smaaforhandlinger, alt med eenstemmig Tilfredshed.

Forsamlingen hævedes til Kl. 2½.

Om Eftermiddagen var en talrig Mængde Hellige forsamlet, og som sædvanlig aabnedes Forhandlingerne med Sang og Bøn.

Forslag: At L. A. Schouby ordineres til Præst og arbeider i den aalborgske Conferenze..

At L. Justesen ordineres til Præst og indtil videre gaaer med Ældste O. C, Nielsen.

At N. Larsen vedbliver under Ældste Petersen. Alle eenstemmigen vedtagne.

Derefter talte Præsidenten om at være forsigtig og ikke ordinere Nogen for Persons Anseelses Skyld, men søge Herren og vælge de Ydmyge, og sagde derpaa, at han havde en Følelse om Fader Christiansen, at han var kaldet til at være en Patriark

og var en Mand, hvem Gud længe siden havde seet paa med Velbehagelighed, og propheterede, at han ville komme til at staae iblandt Patriarkerne i Zion og nyde Glæde iblandt dem med sine Børn.

Han foreslog at han ordineres til Ældste; eenstemmigen vedtaget.

En samlet Rapport over Antallet af de skandinaviske Hellige blev oplæst, og Antallet beløb sig til 934 Personer, hvoraf 95 ordinerede til Præstedømmet. Efterat den hellige Nadvere var administreret, talte flere Brødre med den Hellig-Aands Begeistring til stor Oplivelse og Bestyrkelse, blandt andre Præsidenten, som forklarede Benævnelsen Mormonerne, at det betyder "mere godt," og følte Glæde og Taknemlighed over Guds Velsignelse, der havde været over Conferenzen, og Tilfredshed med hvad i denne var forhandlet; og bestemte han og vedtoges det af Conferenzen, at denne hæveds til den 6te April 1853, Aarsdagen paa Kirkens Stiftelse.

Conferenzen sluttedes saaledes høitidelig med Sang og Bøn. Amen.

Conferenze.

Holdt i Aalborg den 1ste August 1852.

Ældste Christiansen Præsident. Tilstede af de Halvfjerdsindstyve 1. Overpræster 2. Andre Ældste 10. Præster 10. Lærere 8. Diaconer 8.

Aabnedes med Sang og Bøn Søndag d. 1ste August Form. Kl. 10.

Præs. fremstod og hilste Conf. og udtalede sin Glæde over at være samlet med saa mange fra alle Grene i Conferenzen, og den Fred og Kjærlighed, der herskede iblandt dem, og han ønskede, at Guds Velsignelse og Aand maatte være og forblive over Forsamlingen; han talede lidt til Opbyggelse, og oplæste derefter en af Skriveren indgiven Beretning om Menighedens Status, der oplyste, at denne Conferenze tæller nu 246 Medlemmer i godt Forhold, og at Conferenzens Præstedømme udgiør 33 Brødre; endvidere at der i denne Deel af Kirken er siden den sidste Conferenze, døbt 46, og de Udelukte Tal siden Kirkens Stiftelse hersteds beløber sig til 31.

Præs. stod atter frem og talede til Opbyggelse, samt formanede Sødskende til nøie at give Agt paa og bevare de Ord, som bleve talede til dem ved Guds Aand igiennem hans Tienere, og de Skrifter, som dem bleve givne paa samme Maade, at de saaledes kunde gjøre sig værdige til de Velsignelser, som Gud giver til dem, som elske og adlyde ham, og opmuntrede alle til at stræbe fremad til Livet, som er i Jesum Christum vor Herre.

Sluttedes for 1 Time, og aabnedes atter med Sang og Bøn Kl. 2½ Efterm.

Præs. stod frem og ønskede, at de Ældste, som siden den sidste Conferenze havde været udsendte, maatte give Beretninger om deres Missioner, og hvorledes Tilstanden er iblandt de Folk, hvor de havde arbeidet.

Ældste Forsgren fremstod, og udtalede kraftige og kiærlige Ord til Opbyggelse og Belærelse for de Hellige, og udtalede kjærlige Hilsener fra Sødskende paa Lolland, Falster og Bornholm, hvor Guds Værk paa alle Steder havde stor Fremgang, og især paa Bornholm, hvor han havde fundet den største Tro, han havde fundet nogen Steder i Danmark, og han opmuntrede Sødskende, især Brødrene af Præstedømmet til at lære at kjende ret deres Pligter, og den Byrde, som dem var paalagt, samt roste dem, som havde været ud-

kjære for Guds Værks Fremme paa Jorden; men yttrede tillige, at han vidste, at nogle af dem havde været ligegyldige og lunkne; men han opmuntrede til at vise mere Iver i Fremtiden, og ønskede han da at høre sine Brødre, og han vilde en Tid give Plads for dem.

De Ældste talede om deres forskjellige Missioner med megen Iver og Interesse.

Præs. talede om de Pligter, der paahvile alle i Menigheden, at opholde i deres Bønner til Gud dem, som var sat og beskikket af Gud til at være deres Hyrder og Ledere; og foreslog derpaa for Conferenzen, at opholde i deres Bønner til Herren Brigham Young, som en Prophet og Seer og Aabenbarer for den hele Guds Kirke paa Jorden tilligemed hans tvende Raadgivere, hvilket blev eenstemmigen vedtaget.

De 12 Apostle blev foreslaaet til samme Øiemed, eenstemmigen vedtaget.

De Halvfjerdsstindstyve ligeledes.

Dernæst at erkjende og opholde Ældste Forsgren, som en Præsident over Kirken i Skandinavien, tilligemed hans tvende Raadgivere Hansen og Jensen, eenstemmigen vedtaget.

Ligeledes Ældste Willard Snow, som stod iblandt os som en Præsident i Forening med Br. Forsgren, eenstemmigen vedtaget.

Ældste Forsgren stod frem og foreslog at opholde indtil videre C. Christiansen, som Præsident for Conferenzen i Aalborg, eenstemmigen vedtaget.

Foresloges af Præs., at H. P. Smith ordineres til Ældste og beskikkes til Forstander for den aalborgske Green, eenstemmigen vedtaget.

At C. C. Hyllested beskikkes til Forstander i den Kjeldgaardske Green, eenstemmigen vedtaget.

At M. C. Jensen ordineres til Ældste og beskikkes til Forstander over Thoers Green, eenstemmigen vedtaget.

At opholde i deres Bønner alt det øvrige Præsteskab, eenstemmigen vedtaget.

Dernæst foretoges Haandspaalæggelse af Ældste Christiansen og Schou, og Nadveren uddeeltes, og Conferenzen sluttedes til næste Dag.

Mandag Formiddag Kl. 10 aabnedes atter med Sang og Bøn.

Ældste Forsgreen stod frem og holdt en kraftig og belærende Tale til Opmuntring og Bestyrkelse og Glæde for alle Hellige. Han talede meget om, at det vilde være godt for Brødrene af Præstedømmet, som gaaer ud at prædike Evangelium for alle Folk, at de anvendte megen Flid for at randsage de hellige Skrifter, for at finde Lys og Kraft og Føde til at føde den Hjord med, som bliver dem anbetroet til at vogte, og han talede meget om Evangeliets Grundprincipper, om Dommen og Opstandelsen og Sjælenes Tilstand efter Døden, og siden om det forhen oprettede Emigrationsfond, og om Zions Tempel, og bad Sødskende om ei at forglemme disse hellige Ting, idet de med det samme vilde bidrage til at drage Velsignelsen over deres egne Hoveder.

Præs. paamindede Præstedømmet at være trofast i dets Kald og udføre alt med Velvillie og i Ydmyghed for Guds Ansigt, og saaledes stræbe fremad til Guds Ære, og til deres egen Velsignelse, i Tid og Evighed.

Forslag: At N. Pedersen gaaer tilbage til sin Mission paa Salling og Jægerøe, og bliver en Forstander for den Green, eenstemmigen vedtaget.

At A. Andersen gaaer til Omegnen imellem Aarhuus og Randers, for ved og efter Guds Aands Veiledelse at plante en Guds Plantelse der, som ved Guds Velsignelse vil voxe til en hellig Vært i Herren, eenstemmigen vedtaget.

At S. Thomsen og F. Jensen gaaer tilbage til Vensyssel, eenstemmigen vedtaget.

At Johan Peter ordineres til Præst, eenstemmigen vedtaget.

At C. Jensen ordineres til Lærer, eenstemmigen vedtaget.

Ophørte for 1 Time.

Conferenzen aabnedes atter med Sang og Bøn Kl. 2½ Eftermiddag.

Foreslaaet om de Alle vilde holde Stjernen, eenstemmigen vedtaget.

At N. C. Christiansen bliver Agent og Regnskabsfører over de trykte Sager, eenstemmigen vedtaget.

Br. Jensen fremstod og talede meget til Opmuntring, Trøst, Veiledning og Belærelse, og udtolkede saaledes mange herlige Ting, og opfordrede han ligeledes Conferenzen, om de vilde ihukomme at yde efter Evne og Villie Bidrag til Huusleie af det Huus, hvori Menigheden havde Forsamlingssal.

Præsidenten talede om det forud oprettede Emigrations-Fond og Zions Tempel, og om Conferenzen vilde være Gud behagelig og drage hans Velsignelse over sig ved at virke til dets Fremme med Bøn og Gjerning, og ihukomme den Pagt de havde gjort for Guds, vor evige Faders Aasyn.

Derefter foretoges Ordinationer.

Og mange Syge bleve velsignede.

Det blev foreslaaet af Ældste Forsgren at Protocollen indrettes overeensstemmende med den i Kjøbenhavn, eenstemmigen vedtaget.

Sluttedes til næste Dag.

Conferenzen aabnedes atter med Sang og Bøn Tirsdag Form. Kl. 10.

Præsidenten ønskede sine Brødre at tale hvad de ved Aandens Virkning følte i deres Hjerter, hvilket skete, og Ældste Forsgren foreslog at Knud Christensen ordineres til en Ældste, og at være en Patriark og Hoved for sin Familie i Fremtiden, eenstemmigen vedtaget.

Ordination foretoges.

Præsidenten talede meget til Menighedens Bestyrkelse, og foreslog Conferenzen sluttet indtil 1ste Søndag i November d. A., eenstemmigen vedtaget.

Derpaa sluttedes med Sang og Velsignelse af Ældste Christiansen.

Som Skriver
N. C. Christiansen.

Willard Snows Epistel.

(Fortsat fra 1 Aargang Pag. 176.)

"Jeg undrer paa, at I saa snart lader Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Christi Naade, til et andet Evangelium; endog der er intet andet; kun er der Nogle, som forvilder Eder, og ville forvende Christi Evangelium. Men dersom endog vi, eller en Engel af Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse! Som jeg sagde, saa siger jeg nu igien: dersom Nogen prædiker Eder Evangelium anderledes, end I haver annammet det, han være en Forbandelse! (Gal. 1, 6.)

Som Apostlen Paulus sagde til sine Brødre i Galatia, saa siger jeg til Eder, mine Brødre i Skandinavien: Om end vi, eller en Engel fra Himlen, eller noget andet Menneske paa Jorden, prædiker noget andet Evangelium for Eder, end det de hellige Apostle prædikede, hvilket vi have prædiket for Eder, af hvilket I have annammet de første Principer, han være en Forbandelse! Søge vi nu at behage Gud og overtale Menneskene? om vi søge at behage Menneskene mere end Gud, da ere vi ikke Christi Tjenere; thi Evangeliet vi prædike, er ikke efter Menneskers Villie, eiheller af Mennesker, men af Jesu Christi

Aabenbarelser formedelst Engles Sendelse fra Himlen, det er ikke et forvendt Evangelium, ei heller er det nyt, uden for dem, som det aldrig er bleven lært eller som ere "afvegne" fra den Reenhed i Evangeliets Grundprinciper, som de hellige Apostle vidne om, og have tabt den Tro, som engang er overantvordet de Hellige. Nu, mine Brødre, hvilke ere de første tydelige og simple Principer og Anordninger af Evangeliet, som Paulus, de tolv Apostle og de Ældste prædikede. Idet Paulus omtaler de første Principer af Christi Lære, fremsætter han dem saaledes: Omvendelse fra døde Gjerninger, Tro til Gud, Læren om Daab, Haandspaalæggelse, de Dødes Opstandelse og evig Dom. See Heb. 6, 2. Nu, i Begyndelsen af Evangeliets Forkyndelse i Judæa Ørk, blev der en Engel sendt fra Guds Ansigt, hvis Navn var Gabriel, med et Budskab fra Himlen. See Luc. 1. fra 11. Der blev ogsaa en Mand sendt af Gud, hvis Navn var Johannes. See Joh. 1, 6. Et Sendebud for Herrens Ansigt, til at berede Veien for det, som skulle skee derefter, hvilken døbte i Ørkenen og prædikede Omvendelse til Syndsforladelse, sigende: Omvender Eder; thi Himmeriges Rige er kommen nær, og frembærer Omvendelsens værdige Frugter; thi Øxen ligger ved Roden af Træerne, og hvert Træ, som ikke bærer god Frugt, skal afhugges. Og de af Judæa og Jerusalem gik ud til ham og bleve alle døbte af ham i Jordans Flod, som bekjendte deres Synder. Da kom Jesus fra Galilæa til Jordan at blive døbt af ham; men Johannes formeente ham det meget, og sagde: Jeg har behov at døbes af Dig, og Du kommer til mig? Men Jesus svarede og sagde til ham: Tilsted det nu; thi saaledes bør det os at fuldkomme al Retfærdighed. Da tilstedte han ham. Og der Jesus var døbt, steeg han strax op af Vandet; og see, Himlene aabnedes ham, og han saae Guds Aand fare ned som en Due, og komme over ham. Og see, der kom en Røst af Himlene, som sagde: Denne er min Søn, den Elskelige, i hvilken jeg haver Velbehagelighed. Efter den Tid begyndte Jesus at prædike, sigende: Himmeriges Rige er kommet nær, omvender Eder og troer Evangeliet. See Matth. 4. 47. og Marc. 1. 14 Hvad var Følgerne? De fandt snart paa en Beskyldning imod Johannes, fordi han havde sagt, at det var ulovligt for Herodes at borttage sin Broder Philips Hustru, da Herodes lod Johannes tage og sætte i Fængsel, og befalede hans Hoved at bringes ind, og de gik og halshuggede ham i Fængslet og bragte hans Hoved ind paa et Fad, og gav det til Herodias, til at tilfredsstille et vellystigt Fruentimmers Ondskab, som havde dandset ham til Behag paa hans Fødselsdag for hans Hovidsmænd og høie Herrer. See Marc. 6, 14 til 30. Jesus blev korsfæstet paa Golgata imellem to Røvere, men ikke førend han havde kaldet, valgt og ordineret tolv Andre til Apostelskabet og Præstedommet, og sendt dem ud at prædike, døbe og udrette hellige Handlinger i hans Navn; for hvilke han viiste sig levende efter sin Lidelse, med mange ufeilbarlige Beviser, og befikkede dem, sigende: Gaaer derfor hen og lærer alle Folk, og døber dem i Navnet Faderens, Sonnens og den Helligaands, og lær dem at holde alt det jeg har befalet Eder; og see, jeg er med Eder alle Dage indtil Verdens Ende. See Matth. 28, 19. Og atter: "Gaaer bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo som troer og bliver døbt, skal blive salig; men Hvo, som ikke troer, skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem som troer: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle borttage Slanger; og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder, og de skulle helbredes" Marc. 16, 15 til 20. Og han sagde: "Saaledes er skrevet, og saaledes burde det

Christum at lide, og at opstaae fra de Døde den tredie Dag, og at prædikes i hans Navn Omvendelse og Syndsforladelse for alle Folk, hvilket skulde begynde fra Jerusalem af. Men I ere Vidner til disse Ting. Og see, jeg sender min Faders Forjættelse over Eder. Men I skulle blive i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte med Kraft fra det Høie." Luc. 24, 46, 47.

Og atter: "Jeg vil bede Faderen, og han skal give Eder en anden Talsmand, at han skal blive hos Eder evindeligen." See Joh. 14, 16. "Men Talsmanden, som er den Helligaand, hvilken Faderen skal sende Eder i mit Navn, han skal lære Eder alle Ting, og minde Eder om alle Ting, som jeg haver sagt Eder." 26. Men naar han, den Sandheds Aand, kommer, skal han veilede Eder til al Sandhed; thi han skal ikke tale af sig selv, men hvadsomhelst han hører, skal han tale, og de tilkommende Ting skal han forkynde Eder." 16, 7 til 13. Og atter: "I skulle annamme den Helligaands Kraft, som skal komme over Eder; og I skulle være mine Vidner, baade i Jerusalem og i det ganske Judæa og Samaria, og indtil Jordens Ende." Ap. Gr. 1. 8.

Disse Frelserens Taler ere saa tydelige for alle Mennesker at forstaae, at jeg betragter det unødvendig at gjøre nogen Forklaring over dem. Men lader os nu følge dem til Staden Jerusalem og see hvorledes det gik dem. Først finder vi dem paa en Sal med omtrent et hundrede og tyve Disciple, alle eendrægtigen tilsammen i alvorlig Bøn og Paakaldelse, da de alle bleve opfyldte af den Helligaand, og begyndte at tale med andre Tungemaal, eftersom Aanden gav dem at tale. Og da det hørtes omkring, kom Mængden tilsammen, og blev forfærdet ved at høre dem tale forskjellige Tungemaal, uagtet de alle vare Galilæer. Men andre spottede, og sagde: de ere fulde af sød Viin. Men Petrus, som holdt "Rigets Nøgler", paa hvilke Jesus sagde han vilde bygge sin Kirke, stod frem med de Elleve, og opløftede sin Røst, og sagde til de Mænd af Judæa og Jerusalem, at disse Mænd vare ikke drukne, som de mente, og bevidnede at de vare opfyldte af den samme Aand, som er omtalt af Propheten Joel, som sagde: "Og det skal skee i de sidste Dage, siger Gud, da vil jeg udgyde af min Aand over alt Kjød; og Eders Sønner og Eders Døttre skulle prophetere, og Eders unge Karle skulle see Syner, og Eders Gamle skulle have Drømme. Ja jeg vil endog i de samme Dage udgyde af min Aand over mine Tjenere og over mine Tjenerinder, og de skulle prophetere. Ydermere vidnede han, sigende: Den samme Jesus, som I, med onde Hænder have korsfæstet og dræbt, har Gud opreist fra de Døde, og ophøiet ved Guds høire Haand, og har annammet den Helligaands Forjættelse af Faderen, og har udgydt den, som I nu seer og høre." Men der de det hørte, gik det dem igjennem Hjertet, og de sagde til Petrus og de andre Apostler: "I Mænd, Brødre! hvad skal vi gjøre?" Men Petrus sagde til dem: "Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Christi Navn til Synds Forladelse, og I skal faae den Helligaands Gave. Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." Og vi ere Vidner til disse Ting, og ligesaa er den Helligaand, hvilken Gud giver dem som adlyder ham. See Ap. Gr. 2, 37, 38, 39, og 5, 32., og endeligen læs de fem første Capitler af Ap. Gr. Saaledes seer vi, efter Jesu og alle Apostlernes Vidnesbyrd, at Forjættelsen om den Helligaand rækker ned igjennem alle tilkommende Slægter, til "Verdens Ende", til "alle Nationer", til "Jordens yderste Grændser", til hver Skabning som vil modtage den paa Evangeliets Vilkaar, saalænge som det bliver prædiket eller Herren vor Gud kalder Menneskene til Omvendelse. Efterat de havde aflagt deres Vid-

nesbyrd paa den Dag, og døbt tre tusinde, som gladelig annammede Ordet, da opstod Ypperstepræsten og dem som vare med ham, fulde af Vrede, og beskyldte dem for Raadet med at de fyldte Jerusalem med deres Lære, og at de havde til Hensigt at bringe denne Mands "Blod over os", hvorpaa der reiste sig en svær Forfølgelse, Stephanus blev snart myrdet, og Disciplene drog allevegne ud omkring og prædikede Ordet, og saaledes drog Philippus ned til en Stad i Samaria og prædikede Christus for dem. "Men da de troede hvad Philippus prædikede angaaende Guds Rige og Jesu Christi Navn, bleve de døbte baade Mænd og Qvinder. Og da Apostlerne som vare i Jerusalem hørte at Samaria havde annammet Guds Ord, sendte de Petrus og Johannes til dem, hvilke, da de kom derned, bade for dem, at de maatte faae den Helligaand, thi den var endnu ikke falden paa nogen af dem, for de vare ikkun døbte i den Herres Jesu Navn. Da lagde de deres Hænder paa dem, og de fik den Helligaand." Ap. Gr. 8. 15 til 17. Og atter, "som de droge fremad Veien, kom de til noget Vand, og Kammersvenden sagde: see, der er Vand, hvad hindrer mig fra at blive døbt? Men Philippus sagde: dersom Du troer af ganske Hjerte, maa det skee. Men han svarede, og sagde: Jeg troer, at Jesus Christus er Guds Søn. Og han lod Vognen holde, og de nedstege begge i Vandet, baade Philippus og Kammersvenden, og han døbte ham. Men der de opstege af Vandet, bortrykkede Herrens Aand Philippus, og Kammersvenden saae ham ikke mere; men han drog glad sin Vei." See Ap. Gr. 8. 36 til 40. Der var ogsaa en vis from Mand i Cæsarea, ved Navn Cornelius, som frygtede Gud med sit ganske Huus, han havde bedet og seet en Guds Engel i et Syn, i hvide Klæder, som sagde til ham: Send Bud efter Petrus, han vil "sige Dig Ord hvorved Du og Dit ganske Huus skal blive frelst;" eller med andre Ord: "han skal sige Dig hvad Du bør gjøre for at blive salig. Cornelius sammenkaldte sine Slægtninge og nærmeste Venner, og da Petrus kom ind sagde han til ham: "vi ere alle her for Guds Aasyn, at høre alt det som Dig er befalet af Gud." Da oplod Petrus sin Mund, og sagde: "jeg finder i Sandhed, at Gud anseer ikke Personer: men Hvo iblandt alle Folk, som frygter ham og gjør Retfærdighed, er ham behagelig." Og medens Petrus talede, faldt den Helligaand paa alle dem, som hørte Ordet. Og de af Omskjærelsen, som troede, saa mange, som vare komne med Petrus; bleve meget forfærdede over, at den Helligaands Gave blev og udøst over Hedningerne; thi de hørte dem tale med fremmede Tungemaal, og høiligen prise Gud. Da svarede Petrus: mon Nogen kan formene Vandet, at disse skulle døbes, som haver annammet den Helligaand ligesom vi? Og han befoel, at de skulde døbes i Herrens Navn. Og da Petrus kom op til Jerusalem, tvistede Brødrene med ham og sagde; Du gik ind til Mænd, som ikke ere omskjaarne, og aad med dem. Men Petrus begyndte at forklare dem det i Sammenhæng, og sagde: Aanden bød mig gaa, og som jeg begyndte at tale, faldt den Helligaand paa dem, ligesom paa os i Begyndelsen; da erindrede jeg Herrens Ord, som han sagde: Johannes døbte vel ved Vand, men I skulle døbes i den Helligaand. Naar Gud da gav dem den Helligaand, ligesom os, der de troede paa den Herre Jesum Christum, Hvo var da jeg, at jeg skulle kunne hindre Gud? Men der de hørte det, bleve de rolige, og lovede Gud og sagde: saa haver Gud givet Hedningene Omvendelse til Livet. Ap. Gr. 10, 34, 35, 44 til Enden; ogsaa 11, 14 til 18; læs begge Capitler. Saaledes seer vi at Gud ikke anseer Personer, men iblandt alle Folk, de der frygter Gud og øver Retfærdighed, er ham behagelig, om de adlyde Evangeliet og iagttage alle Ting, hvadsomhelst Jesus

har befalet; og som han har sagt: den der troer og bliver døbt, skal blive salig; saa bød Peter disse at lade sig døbe, og følge Jesu Exempel at de maatte blive frelst. Men, mon de vilde blive salig uden at troe og blive døbt? om saa er, da er den Anordning visseligen unyttig. Og atter, dersom Johannes havde "behov at døbes" af Jesus, og Jesus, som var hellig, blev døbt af Johannes, til at "fuldkomme al Retfærdighed", hvormeget mere behov har da ikke vi som ere syndige, at døbes til vore Synders Forladelse og blive begravne med Christo ved Daaben i Vandet i Lignelse med hans Død, at ligesom han blev opreist af Vandet, i Lignelse med Opstandelsen, vi ogsaa maa blive opreiste til nyt Liv og annamme den Helligaand, og opstaae af vore Grave og have Deel i den første Opstandelse iblandt de der frelses i Guds Rige. Jesus sagde ogsaa, at "uden et Menneske blev født af Vand og Aand, det kunde ikke indgaa i Himmeriges Rige." See Joh. 3, 5. Kong Herodes udrakte nu sin Haand at plage Menigheden, og dræbte Jacobus, Johannes's Broder, med Sværdet. Paulus vedblev ogsaa at udaande Trudsler og Blodsudgydelse imod Disciplene, og gik til den Ypperstepræst og forlangte Breve til Damascus, at binde og føre dem til Jerusalem; og paa Veien skinnede et Lys for ham fra Himlen, og han faldt til Jorden, og hørte en Røst sige: Saul! Saul! hvi forfølger Du mig; og da han stod op, saae han Ingen, men de ledte ham blind til Damascus, hvor der var en vis Discipel ved Navn Ananias, til hvem Herren sagde i et Syn: staae op, og gaa hen i den Gade som kaldes den Lige, og spørg i Judæ Huus efter Een ved Navn Saulus fra Tarsus; thi see, han beder; og han har seet i et Syn en Mand, ved Navn Ananias, komme ind og lægge Haanden paa ham, at han skulde faae sit Syn igjen. Gak hen; thi denne er mig et udvalgt Redskab, til at bære mit Navn frem for Hedninger, og Konger, og Israels Børn. Men Ananias gik hen, og kom ind i Huset, og lagde Hænderne paa ham og sagde: Saul, Broder! Herren, Jesus, der aabenbaredes for Dig paa Veien, som Du kom, har sendt mig, at Du skal faae Dit Syn igjen, og fyldes med den Helligaand. Og strax faldt fra hans Øine ligesom Skjæl, og han fik i det samme sit Syn igjen, og stod op og blev døbt." Og Paulus, naar han selv fortæller det, siger, at Ananias bød ham sigende: "hvi tøver Du, staa op og lad Dig døbe, og aftoe Dine Synder, og paakald Herrens Navn." See Ap. Gr. 9, 12, 15, 17, 18, og 22, 16. Saaledes see vi, at uagtet saameget er sagt om Pauli vidunderlige Omvendelse, saa modtog han dog Haandspaalæggelse for at faae sit Syn og blive fyldt med den Helligaand saavelsom Daab til Syndsforladelse eller med andre Ord: til at aftoe hans Synder.

Og det skete medens Apollos var i Corinth, at Paulus havde reist over de øvre Kyster og kom til Ephesus, og fandt visse Disciple, og sagde til dem: have I annammet den Helligaand siden I bleve troende, og de svarede og sagde, vi har end ikke saa meget som hørt, at der var nogen Helligaand til. Og han spurgte dem da: med hvilken Daab bleve I døbte? og de sagde: med Johannis Daab. Men han sagde: Johannes døbte med Omvendelsens Daab, idet han sagde til Folket, at de skulde troe paa den, som kom efter ham, det er paa Christum Jesum. Men der de hørte det, lode de sig døbe i den Herres Jesu Navn. Og da Paulus havde lagt Hænderne paa dem, kom den Helligaand over dem, og de talede med fremmede Tungemaal, og propheterede. Og de Mænd vare omtrent tolv. See Ap. Gr. 19. 1 til 7. Saaledes kunne man let forstaae af de ovenstaaende Skriftsteder, hvad Paulus meente med "Læren om Daab og Haandspaalæggelse," hvilket han regner iblandt de første Principer af Evangeliet, og see, at han ei alene døbte

til Syndsforladelse, men ogsaa stadfæstede den Helligaand paa dem, som han døbte, ligesom Petrus, Johannes, Philip og de andre Apostler før ham, og Tegnene fulgte dem, som troede, efter Jesu Ord, saa at de talede med fremmede Tunger og prophetrede, hvoraf vi lærer, at den Helligaand er Prophetiens Aand, og lærer om tilkommende Ting, som Jesus sagde den vilde, naar den blev annammet.

Vi have nu fulgt Apostlene fra Judæa og Jerusalem til Samaria, Damascus, Cæsarea og Ephesus, og anført nogle faa tydelige Skriftsteder, hvilke ere tilstrækkelige til at bevise, at Læren er sand, om Tro, Omvendelse, Daab til Syndsforladelse og Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave, hvilke Principer Apostlene engang lærte, og udentvivl vilde vedblive at lære, hvis de var paa Jorden igjen, indtil Verdens Ende; og nagtet mange af deres Ord, hvilke vare tydelige og øiensynlige for Mennesker at forstaae, ere blevne tilbageholdte og borttagne udaf det Guds Lams Bog kaldet Bibelen, som de skrev, og andre af ondskabsfulde Mennesker føiede til, saa at saare mange støde an, underviste efter Menneskers Forskrifter, saa er dog det, som er tilbage, af stort Værd for Menneskenes Børn, derfor randsag dem.

Vi vil nu henvise Eder til Jesu Ord til Nephis Folk, "hvilke han talede til sine Disciple, de Tolv, som han havde udvalgt, idet han lagde sine Hænder paa dem og kaldte dem ved Navn sigende: I skal paakalde Faderen i mit Navn i kraftig Bøn, og naar I har giort dette, skal I have den Kraft, at paa hvem I lægge Eders Hænder, den samme skal I meddele den Helligaand, og i mit Navn skal I meddele den, thi saa gjore mine Apostle, og paa saamange, som de lægge deres Hænder, falder den Helligaand." "Sandelig siger jeg Eder, at hvo, som omvender sig fra sine Synder formedelst Eders Ord, og begierer at blive døbt, i mit Navn og paa denne Maade skal I døbe dem: see, I skal gaae ned og staae i Vandet, og i mit Navn skal I døbe dem. Og nu see, disse ere de Ord I skal sige, idet I kalde dem ved Navn, sigende: Med Fuldmagt af Jesum Christum jeg døber Dig i Navnet Faderens og Sønnens og den Helligaands, Amen." "Og det skete, at Nephi gik ned i Vandet og blev døbt, og kom op af Vandet og begyndte at døbe, og han døbte alle disse, som Jesus havde udvalgt, og det skete, da de alle vare døbte og komne op af Vandet, at den Helligaand kom over dem og de bleve opfyldte af den Helligaand og Ild." De første Frugter af Omvendelsen er Daaben, og Daaben kommer af Tro, til at opfylde Budene; og Budenes Opfyldelse bringer Syndsforladelse; og Syndsforladelse bringer Ydmyghed og Sagtmodighed, og formedelst Ydmyghed og Sagtmodighed kommer den Helligaands Besøgelse; hvilken Trøster opfylder med Haab og fuldkommen Kjærlighed; hvilken Kjærlighed vedvarer formedelst Flittighed i Bøn, til Enden kommer, naar alle de Hellige skal boe hos Gud." See M. B. Side 462, 478, 555 og 563.

Jeg vil nu anføre af Jesu Christi Aabenbaringer til sin Tjener Joseph Smith og Apostlerne, som han har valgt samtidig med Engelens Komme "med et evigt Evangelium, at forkynde for dem, som boer paa Jorden" i "Tidernes Fyldes Uddeling." "Gaaer derfor ud i al Verden, og til hvilketsomhelst Sted I ikke kan komme, skal I sende Bud, saa at Vidnesbyrdet kan udgaae fra Eder til den ganske Verden. Og som jeg sagde til mine Apostler, saa siger jeg til Eder, for I ere mine Apostler, ja Guds Ypperstepræster, I ere de, som min Fader har givet mig, I ere mine Venner, derfor, som jeg sagde til mine Apostler, saa siger jeg til Eder igjen, at hver Sjæl, som troer Eders Ord og bliver døbt i Vand til Syndsforladelse, skal annamme den Helligaand, og disse Tegn skal følge dem, som troer. Sandelig, sandelig siger jeg Eder,

de, som ikke troe Eders Ord og ei bliver døbt i Vand i mit Navn til Syndsforladelse, at de maatte faae den Helligaand, skal blive fordømt og ikke komme ind i min Faders Rige, hvor jeg og min Fader ere. Og denne Aabenbaring og Befaling er i Kraft fra denne selvsamme Time for den ganske Verden, og dette Evangelium er til alle, som ikke har erholdt det." See P. B. 4 A. § 10 og 11. "See, Du blev udsendt ligesom Johannes, til at berede Veien for mig og for Elias, som skulle komme, og Du vidste det ikke; Du døbte formedelst Vand til Omvendelse, men de fik ikke den Helligaand. Men nu giver jeg Dig en Befaling, at Du skal døbe formedelst Vand, og de skal faae den Helligaand ved Haandspaalæggelse, ligesom Apostlene i gamle Dage." See 10. § 2. "Hvorfor jeg giver Eder en Befaling, at I gaaer iblandt dette Folk, og siger til dem, ligesom min Apostel fordum, hvis Navn var Petrus: troe paa den Herre Jesus, som var paa Jorden, og skal komme, Begyndelsen og Enden, omvender Eder og lader Eder døbe i Navnet Jesus Christus, efter de hellige Befalinger, til Syndsforladelse, og hvo, som giør dette, skal faae den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse af de Ældste af denne Kirke." Vi mene ikke, at der er mere Kraft i Vand, end der er i vore Hænder; Kraften ligger i at adlyde Anordningerne i Tro, med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, og det er et Sindbillede paa Reenhed, i Lighed med den hellige Opstandelse, at vi, ligesom vi begraves i Vand, og kommer op igjen af den vaade Grav, ligesom Frelseren gjorde, ogsaa maae blive opreiste igjen af vore Grave de Retfærdiges Opstandelses Morgen. Disse ere Principer, som Jesus lærte, saavelsom Apostlerne, Moses og Propheterne fra Adams Dage til Abraham, fra Enoch til Melchisedeck, fra Esaias til Elisa, og fra Elias til Joseph, og tilsidst er kommen ned til os. Derfor mine Brødre, de Ældste, I, som har paataget Eder en Deel af denne Tieneste, lær disse glorrige Principer, glade Tidender om stor Glæde, til Eders Landsmænd, og mange vil fryde sig, og Tusinde kalde Eder velsignet, som kommer til Lyset og smager de himmelske Naadegaver, og blive deelagtige i den Helligaand og den tilkommende Verdens Kræfter.

(Fortsættes).

Om Fred.

Oversat fra Engelsk.

Der gives to Slags Mennesker, blandt hvilke vil kunne findes mange af de sidste Dages "falske Propheter." Det første Slags kunde vel benævnes Allarmmænd (qvinder naturligviis ogsaa). Disse Mennesker, der, lig Athenienserne fordum, bruger deres Tid til intet andet end at fortælle eller høre Nyt, og disse, som ere begavede med en forbausende Duelighed til at lave store Bjerge af Myretuer, ville ret vel kunne fremsættes som Prøver af dette Slags. Oprindelsen til Flyverygter om Ildebrand, Uveir, Skibbrud, Krig, Plager Pest, Hungersnød, Ulykker, Tegn og Vidundere af en oprørende og frygtelig Charakteer, men af meget ubestemt Dato og meget tvetydig Sandfærdighed, vil med Sikkerhed kunne tilskrives dette Slags Mennesker. Det andet Slags kunne benævnes Fredmænd. Disse ere altid meget skikkelige og fromme Mennesker, føielige, milde og jevne, artige og høflige, venskabelige, beskedne o. s. v.; men til at modveie dette, ere de meget overfladiske i deres Tænke-

maade, de dømmer efter det Udvortes. De søger ikke dybt, de ransager ikke det menneskelige Samfunds Indre, at udfinde den sande Bevæggrund; de søger ikke omhyggeligt at udfinde de smaae Hjul, som ere indenfor de andre, og at opdage den største og fornemste Drivefjeder. Om dette sidste Slags ønsker jeg at gjøre nogle faa Bemærkninger.

Disse Fredmænd ere just ikke Fredstiftere, ikke saa meget som de ere Fredraabere. Deres idelige Skrig og Feldtraab er Fred! Med Begjerlighed opsnapper de enhver offentlig Tale, enhver offentlig Erklæring eller Kundgjørelse, som de paa nogen Maade kan anvende til at understøtte dem i deres valgte Syssel. De tænker sig et almindeligt Fredsforbund imellem alle Nationer, og haver virkelig holdt en saadan Freds-Congresse. Een Idee, som disse Mennesker stræber at fremavle og vedligeholde, er "Forligelse imellem Nationerne istedet for Krig."

Krystal-Palladset og Nationernes Forsamling dertil, ere Ting, som disse Fredmænd holde meget af at tale om. Vincent, den berømte Taler, henpeger paa Krystalpalladset, som paa et aldeles seirende urokkeligt Svar paa det Spørgsmaal „Skal vi have Fred?" Verden peger paa Krystalpalladset, og med selvgjort Fornøielse udbryder: "See der! seer det ud til Krig?" Men ak! Herren seer ikke som Menneskene, for de seer paa den udvortes Anseelse, men Herren seer paa Hjertet. Disse Fredmænd raaber Fred. Verden raaber Fred. Krystalpaladset raaber Fred. Men Herren raaber ikke Fred. Prophetien raaber ikke Fred. Aabenbaringen raaber ikke Fred. Guds Tienere raaber ikke Fred. Guds Røst og hans Tjeneres advarende Røst til alle Jordens Beboere er: Frygter Gud, og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen!! Dette seer ikke ud som der skulde være megen Fred for nærværende Tid, især for de Ugudelige. (Aab. 14. 6, 7).

Efter Spaadommene skulde dette Bedrageri i Henseende til Fred være et udmærket Tegn paa de sidste Dage. Paulus fremsætter denne Skildring som et stærkt Beviis paa Herrens den store Dags Nærmelse. Han siger: "Men om de Tider og den Stund, Brødre! have I ikke Behov, at Eder tilskrives; thi I vide selv grant, at Herrens Dag kommer som en Tyv om Natten. Thi naar de sige: Fred og Tryghed! da skal Fordærvelsen komme over dem hasteligen, ligesom Veerne over den Frugtsommelige, og de skulle ingenlunde undflye. (1 Thess. 5. 1). Men de, som ere vise, skal forstaae; de skal ikke være indhyllede i Mørke, som det øvrige af Verden, men de skal være Lysets Børn, og de skal vide, at naar Figentræerne begynder at springe ud, da er Sommeren nær. (Marc. 13. 28).

Men hvad er det, som foraarsager dette populære Raab og Skrig om Fred og Tryghed, lige i Ansigtet paa hastig Ødelæggelse? Det er dette. Nationerne ere farne vildt efter deres egne Hjerters Indbildninger og Begjerligheder; de har forsaget den sande og levende Gud. Derfor ere deres Øine forblindede, saa at de kan ikke see, deres Øren tilstoppede, saa at de kan ikke høre, og deres Hjerter ere forhærdede, saa at de kan ikke forstaae. Ja, deres vise Mænd skal omkomme, og deres Præster med al deres Lærdom, paa det at alle Folk maae vide, at der er en Gud i Israel, og at alle Mennesker maae lære Lydighed af det, de lider. Til den Ende skal de Vise og de Lærde blive bedragne i deres Beregninger ved tilsyneladende Omstændigheder; de skal blive skuffede og besnærede ved forskjellige Udseender, uden Betydning. De skal raabe Fred, naar der ingen Fred er. De skal see paa det Udvortes iblandt Menneskene og blive bedragne ved deres Venlighed og smukke Tale.

Deres Øine skal blendes ved den udvortes Pragt, saa at de skal ikke ret kunne dømme, hvorvidt Ærlighed naaer. De skal blive fortryllede ved de kalkede Vægge, hvilke synes deilige udvortes, men indentil ere fulde af al Ureenhed.

Denne Verdens Vise kunne vel opbygge en Væg og stryge den an med løs Kalk, som Propheten Ezekiel siger, om de ønsker; men lader dem betænke, om deres Bygnings Skjæbne ikke aabenbares i de efterfølgende Vers. „Siig til dem, at den maa falde" o. s. v. „Og jeg vil nedbryde Væggen, som I have anstrøget med løs Kalk, og drage den ned til Jorden, og dens Grundvold skal blottes; og den skal falde, og I skal faae Ende midt derudi, og fornemme at jeg er **Herren**. Saaledes vil jeg fuldbyrde min Grumhed paa Væggen, og paa dem, som have anstrøget den med løs Kalk; og jeg vil sige til Eder: Væggen er ikke meer, ei heller nogen af dem, som anstrøg den." (Ez. 13. 10).

Almindelig Fred, Forligelse og Enighed imellem Nationerne paa Jorden kan aldrig finde Sted, førend der bliver een Magt, som bliver erkjendt at være over alle andre Magter. Indtil den Tid er „Forligelse i Stedet for Krig," en gal Indbildning. Naar nogen Ting drives til Yderlighed, Folket og Nationerne vil strids. Og som det nu staaer til, kan det ikke blive anderledes førend der bliver oprettet en stor Domstol, som ikke kan feile, som alle skal agte, som alle skal frygte, som skal blive en Ende paa al Tvist , og for hvilken alle Knæ skal bøie sig.

Kjære Læser, ønsker Du at vide, naar der skal blive en Ende paa al Tvist? Jeg vil sige Dig, naar der vil blive en Ende paa al Tvist paa denne Jord for en Tid af tusinde Aar. Naar den Herre Jesus Christus, den store Dommers Søn, sætter sine Fødder paa Oliebjerget, som er ligefor Jerusalem mod Østen. (Sach. 14). Da skal der udgaae en Lov af Zion,*) og **Herrens** Ord af Jerusalem. Og han skal dømme iblandt mange Folk, og straffe stærke Hedninge indtil langt fraliggende Steder; og de skulle sammenslaae deres Sværd til Hakker, og deres Spyd til Segle; et Folk skal ikke opløfte Sværd imod et andet, og de skulle ikke ydermere lære at føre Krig." (Mica 4. 2, 3).

Hovedfeilen hos Menneskene er, at de glemmer Gud i deres private Affærer. Nationernes Hovedfeil er, at de glemmer Gud i deres offentlige Affærer. Dersom Menneskene ønsker Fred, Forbindelser, Congresser, Forligelser o. s. v., da maae de ikke undlade at tage Gud med. Lad Jehova have Haand i Hanke med. Han har Viisdom, Kraft, Retfærdighed, Kjærlighed og Barmhjertighed, hvilket viser sig tydeligt nok til fuldkommen at forvisse os om, at Han i alle Henseender duer til at være Præsident eller Voldgiftsmand (Dommer). Dersom Nogen ønsker Fred, da maae de annamme det evige Evangelium, og leve efter dets Fordringer. Dersom Menneskene ønsker en Freds-Alliance, da lader dem gjøre Pagt med Gud. Dersom de ønsker en Freds-Congres, da maae de sankes med de Sidste-Dags-Hellige i Zion og opbygge et Tempel for den allerhøieste Gud. Dersom de ønsker Forligelse istedetfor Krig, da maae de lade Gud gjøre Forlig ad den rette gyldige Vei, nemlig det hellige Præstedømme og Apostelskab, som af Guds store Naade atter er blevet bragt tilbage til Jorden.

Denne Verdens Viisdom seer paa den udvortes Glands og Politur, og siger: Alt

*) Zion betyder „De Rene af Hjertet." Naar Ordet Zion anvendes paa et vist Sted, betyder det Stedet, hvor de Rene af Hjertet boer eller skal boe. Amerika er Landet for de sidste Dages Zion, hvilket, efter Propheterne, skulde opbygges før og naar Herren aabenbaredes i sin Herlighed.

er godt. Viisdommen ovenfra seer paa Ærligheden, og finder Roddenhed lige til Hjertet selv. Det moderne Babylons Fredsmænd kan endnu komme til at sige med de Gamle: „Vi forventede Fred, men der kom intet Godt, og Lægedommens Tid, men see, der er Forfærdelse!" (Jer. 14 19).

Medens Nationerne paa Jorden, overfyldte med Synd, vil blive bedragne og modnes til Fordærvelse, ville de Hellige, som ere den levende Guds, ikke agte deres pralende Fredsraab, men drage ud fra midt iblandt dem, vidende dette, at der er Tvedragt mellem Gud den Almægtige og Nationerne, at de Ugudelige vil blive givne til Sværdet, og de eneste to Steder, hvor der er Befrielse fra Guds Vrede og Dom, er Zions Bjerg og Jerusalem.

Efterretninger fra Vesten.

Et Brev. Kanesville den 4de Juli 1852. Kjære Br. Richards. Som vi nys ere ankomne hertil fra Dalen, paa vor Vei til Italien, England o. s. v., saa har jeg tænkt at nogle faa Ord angaaende den uhyre Emigration over Sletterne i Aar, vilde ikke være uinteressant for Dem og de Hellige. Jeg forlod Storesaltsøedal med de andre Brødre d. 5te Mai. Paa Grund af den store Mængde Snee paa Bjergene, knap Foder de første hundrede Mile (engelske) og vore Bæsters Svaghed, kunde vi ikke avancere saa rask som vi ønskede. Dog, efterat vi slap Sneen havde vi Overflødighed af Foder, vore Heste samlede Kræfter og vi avancerede temmelig stærkt, til vi kom til Sveet Water, (en Flod) omtrent sex Mile ovenfor Devils Gate (en Fjeldkløft). Der mødte vi det første California Emigrantselskab; det var et lidet Selskab med Muler for Vognene. Nogle Timer efter mødte vi et stort Selskab af Pakkere (ingen Vogne). Ved Independence Rock (en Klippe) mødte vi et stort Selskab med Heste og Vogne. Derefter blev Emigrationen større og tykkere hver Dag, og da vi naaede Laramie, jeg kan sige det var een sammenhængende Leir fra Morgen til Aften. De vil forstaae, at dette var paa Nordsiden af Platte, for vi kjørte hele Strækningen paa den Side, ganske uden at fare over Floden; og paa ethvert Sted, hvor vi kunde see Veien paa Sydsiden, kunde vi see, at der var ligesaa mange Vogne paa den Side. De saae alle godt ud; de havde lette Vogne, smaae Læs og godt med Trækdyr. Vi rullede frem, besvarede Spørgsmaal, og skiemtede med Emigranterne. Den Mening var almindelig: at Mormonerne og Indianerne havde forenet sig, og laae paa Veien i Bander for at plyndre de Reisende. Efter at have talt med dem, sjunget med dem, og viist dem, hvor ugrundede saadanne Rygter var, sagde de: „Vel, Mormonerne ere dog et forbandet godt Folk." De beviste, at de meente hvad de sagde, ved at fremsætte af Jordens gode Ting, som de havde med. De Ting veed De nok vare kjærkomne for Mænd i vor Stilling. Da vi naaede „Wolf Creek," mødte vi den første Sygdom, og saae de første Grave. Fra det Punkt tiltog Gravenes Tal til vi naaede „Wood River," men Sygdommen var da næsten forbi. Som vi nærmede os Missouri aftog Gravenes Tal. Vi saae ikke over 200 Grave i alt, hvilket vi agter at være faa, efter det store Antal Sjæle, som har draget over Sletterne.

Jeg vil nu give Dem et Par Ord om de Hellige. Vi mødte det første Mormonselskab 250 (engelske) Mile fra Vinterqvarteret. Ældste Higbee, Høvedsmand over Halvtreds; de vare alle karske og ved godt

Mod. De kan vel tænke Dem vor Glæde ved at møde dem. Samme Dag mødte vi to Compagnier til, og saa fremdeles næsten hver Dag, og naar Omstændighederne tillod det, slog vi Leir med dem. De kan nok gjette, hvorledes det da gik til; efter at fortælle dem alt Nyt og Godt om Dalen, og Veien, og de tusind og eet Spørgsmaal, man gjorde os, var besvaret, gav vi os, paa ægte Mormons Viis, til at dandse og synge. Vi mødte ialt omtrent 1400 Vogne af de Helliges, og ikke mindre end ti Tusinde Sjæle, dem indbefattede, som laae og ventede ved Færgestedet; Tak til Ældste Bensen og hans Medhjælpere for deres utrættelige Virksomhed. Det glæder mig at kunne sige, at kun faa Dødsfald have fundet Sted iblandt det store Tal; men Gud være lovet. Br. Bensen, Hyde, Taylor og Richards ere her; E. Snow ogsaa; hans lille Flok af danske Hellige kjørte til Færgestedet for to Dage siden; alle vel og ved godt Mod.

Imorgen tøver vi at holde 4de Juli med Brødrene; det opsættes fordi det idag er Søndag. Derefter reiser vi saa snart gjørligt til St. Louis, og derfra til England saa hurtigt som Omstændigheder vil tillade. Med stor Glæde kan jeg sige, at vi forlod de Hellige i Dalene alle vel. Der var de bedste Udsigter til en god Høst, og Guds Velsignelse hvilede over de Helliges Arbeide. De har gjort vel i at betale deres Tiende; Herrens Forraadshuus var fuldt til Overflod, og de Hellige syntes fast bestemt paa at gjøre ret altid.

Jeg maa slutte, haabende Guds Velsignelser at hvile over deres Arbeide o. s. v.

Deres i Pagten o. s. v.

Thomas Margetts.

Prospectus.

Første Aargang af Stjernen er nu sluttet, som vi haabe til Eders Tilfredshed, og Afsætningen har tiltaget saa, at vi have besluttet at udgive anden Aargang to Gange maanedlig, og nedsætte Prisen til 6 Skilling. Den vil vedblive at anbefale Troen, som eengang er overantvordet de Hellige, Evangeliets Principer, som Apostlene prædikede fordum, Spaadommenes bogstavelige Opfyldelse, Israels Forsamling, Guds Riges Opbyggelse og Menneskens Søns anden Tilkommelse. Dens Spalter vil indeholde Udtog af Propheten Josephs Levnetsløb og tilforladelige Efterretninger om Kirkens nærværende lykkelige Forfatning i Utah, det første Præsidentskabs Epistler, som og de Tolvs, og alt saadant, som vil være interessant og nyttigt.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Compagnistræde Nr. 54, 4de Sal.

Udgivet og forlagt af W. Snow.

Trykt hos F. E. Bording.